

[Simonsen.]

Skuffelse for alle. Jeg hører til dem, der beklager, at det ikke er muligt at gennemføre en frivillig Forsikring, noget i Retning af det, som Landstingsmand Jepsen Christensen har været inde paa; den højtærede Landbrugsminister har jo principielt givet Tanken sin Tilslutning. Jeg forstaaer og erkender imidlertid de store Vanskeligheder, der er. Dels raader der jo, grundet paa tidligere Forsøg af lignende Art, nogen Uvilje mod at udvide Forsikringsområdet yderligere, dels har selvsagt de økonomisk daarligere Aar for Landbruget gjort sit til, at enhver har mere end nok at gøre med sit eget og i Forvejen er saa plaget af Udgifter til Forsikringer, til Kontingenter og alle Slags stigende Udgifter, at han viger tilbage for en yderligere Belastning af Budgettet.

Saadan som Loven vil komme til at se ud, bliver den, synes jeg, rent sagligt set en daarlig og irrational Lov, og det er mig uforstaaeligt, at praktiske Landmænd inden for Regeringspartierne ikke har indset og ikke kan indse, at Mindretallets Ændringsforslag vil medføre saa store Forbedringer, at man burde vedtage dem for dog at gøre Loven til en virkelig Hjælp for de Kreaturere, der har lidt Tab, som de i mange Tilfælde ikke formaar at overvinde ved egen Hjælp. Der er et godt gammelt Ord, der alle Dage har Gyldighed i et demokratisk Samfund, som siger, at alle skal være lige for Loven, og lige saa rigtig og grundlæggende denne Sætning er for et sundt og retfærdigt Folkestyre, lige saa rigtigt er det, at Loven skal være lige for alle. Men ser vi nu paa Lovens Virkninger netop med Hensyn til dette sidste, at være og virke lige for alle, synes jeg, den har store og svære Mangler. Jeg tænker her navnlig paa 8 Ugers Fristen. Jeg skal ikke komme ind paa en detailleret Gennemgang af Enkelthederne — det har Ordførerne her i Salen jo besørget —, men Forholdet er jo dette, at paa Grund af 8 Ugers Fristen vil det gaa saadan, at Sønderjylland, Sydjylland, Vejle og Ribe Amter, Fyn og Lolland-Falster, hvor Sygdommen først optraadte, og hvor den jo derfor for længst har givet sig Udslag, at disse Egne i høj Grad bliver forfordelt. Enhver praktisk Landmand ved jo, at man oftest vedbliver at haabe langt ud over det økonomisk forsvarlige paa Helbredelse af syge Dyr, og navnlig vil det jo have været Tilfældet under en Sygdom af den Karakter, som Mund- og Klovesygen har. Derfor er og bliver denne Lov ikke en

Lov, der i Praksis vil virke ligeligt over for Landbruget.

Hvad angaar Mindretallets Ændringsforslag om en progressiv Erstatning til de Landmænd, der har haft mange Dødsfald i Besætningerne, synes jeg ogsaa, at det er uforstaaeligt, at Flertalspartierne heller ikke kan modtage dette Ændringsforslag. Enhver praktisk og nøgtern Landmand ved dog, at Tabene ved de mange Dødsfald for Ejerne har en stærkt progressiv Virkning. Et mindre Tab kan mange slide sig igennem, hvorimod Tab paa 20—30 pCt. og derover af Kreaturerne ofte vil kunne være aldeles ødelæggende for Mandens Økonomi og gøre det umuligt for ham at genrejse den ved egen Hjælp eller ved den Hjælp, som Loven nu vil byde ham. Jeg synes i det hele taget, at Udvalgsbehandlingen af dette Lovforslag viser, at den tidligere norske Statsminister Hr. Mowinckel ikke alene har Ret i, at Planøkonomi uden Diktatur er Vrøvl, men jeg synes ogsaa man kan sige, at Planøkonomi under den Form, som her er praktiseret fra Flertallets Side, stærkt nærmer sig Diktatur. Flertalsmedlemmernes Indstilling over for dette Lovforslag gør Indtryk af, at de Herrer er kommet lidt langt fra det praktiske Liv og i høj Grad trænger til at komme ud og snakke lidt med Vælgerne. Hvis der skete dem deres Ret, burde Vælgerne sørge for, at de fleste af dem, ja, egentlig de alle sammen, Ministeren inklusive, fik Lov til at blive derude. Jeg er overbevist om, at et Ophold paa fælles Græsgang med Vælgerne vilde have stor og gavnlig Indflydelse paa de Herrer.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (*Bording*): Jeg takker Flertallet for dets Stilling til Lovforslaget og kan tilsige min Støtte til Gennemførelse af de Ændringsforslag, Flertallet har stillet. Derimod maa jeg fraaade de af Mindretallet stillede Ændringsforslag. Med Hensyn til de to Ændringsforslag om Kalvene, Nr. 1 og Nr. 5, som gaar ud paa, at man udelukker Tilskud til Kalve, maa jeg sige, at ganske vist er Tabet paa et Kreatur mellem et halvt og et helt Aar ikke saa stort som Tabet paa et voksent Kreatur, men der ydes jo heller ikke saa stort et Beløb i Erstatning, og jeg tror, det vil være uforsvarligt at udelukke Kalvene, navnlig fordi man i den Forhandling, jeg førte med Landbrugets Organisationer, var enig om, at de skulde tages med.

I Anledning af Venstres Udtalelser i Betænkningen skal jeg endvidere sige, at hvis Venstres Medlemmer havde læst Be-